

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. С., 11.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Надежда Н. Янакиева
Членове: Мартин Цв. Сандулов
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря ИЛКА Й. ИЛИЕВА
като разгледа докладваното от Мартин Цв. Сандулов Въззивно гражданско
дело № 20232200500472 по описа за 2023 година

Производството е въззивно и се движи по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Обжалвано е решение № 673/05.09.2023г. по гр. дело № 20222230104621/2022г. на Районен
съд С., с което е признато уволнението на С. С. С. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр.
С., ж.к. „Д.Г.“ бл.... за незаконно и е отменена Заповед № 007-22-15-16/24.10.2022 г. на
Директора на „Областно пътно управление“ - С. с която на осн. чл. 330, ал.2, т.8 от КТ е
прекратено трудовото правоотношение като незаконосъобразна. Осъдена е АГЕНЦИЯ
„ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. С., бул.
„М.“ № 3 да заплати по сметка на СлРС д.т. в размер на 100 лева, както и разноски на
на срещната страна.

С решение № 834/08.11.2023 г. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в
решение № 673/05.09.2023 г., като на стр. 15 от решението след трети диспозитив е вписан
диспозитив, с който се възстановява С. С. С. на заеманата преди уволнението
длъжност „главен специалист“ в ОПУ – С..

Против решението е подадена въззивна жалба от ответника, чрез представител по
пълномощие, в която се твърди, че решението е неправилно. Необосноваността на
първоинстанционното решение е поради необсъждане на част от доказателствата, превратно
обсъждане на събраните доказателства за твърденията по правата и възраженията,
едностранно и избирателно обсъждане на доказателствата. Навеждат се твърдения за
допуснати нарушения от съда при изготвяне на доклада, което е ограничило правата на

страната. Районният съд е мотивирал решението си, като неправилно е интерпретирал установените от събраните по делото доказателства и е приложил неправилно материалния закон. Съгласно чл. 107а, ал. 1 КТ в изброените хипотези не може да бъде сключван трудов договор в държавната администрация. От това следва, че ако такъв съществува, следва да се прекрати по чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ. Работникът или служителят от друга страна, е задължен да уведоми работодателя, ако в хода на изпълняваната от него работа възникне някое от основанията за недопустимост по чл. 107а, ал. 1 КТ. Неизпълнението на това задължение дава основание за прекратяване на правоотношението по чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ, независимо дали несъвместимостта е продължила и е налице към датата на уволнението. Двете разпоредби - чл. 330, ал. 2, т. 7 и т. 8 КТ са въведени в публичноправен интерес и целта им е да се избегне възможността да се оказва неправомерно въздействие върху лицата, които изпълняват дейността или работата по трудово правоотношение в държавната и общинска администрация. В хипотезата на чл. 330, ал. 2, т. 8 КТ несъвместимостта следва да е налице към датата на уволнението и е без значение дали е съществувала още при възникване на трудовото правоотношение или след това; фактът е обективен и няма значение дали за него знае уволнения. В хипотезата на чл. 330, ал. 2, т. 7 КТ има субективен елемент - свързано е със знание за несъвместимостта у служителя или работника, както и премълчаването ѝ /не уведомяване на работодателя по чл. 126, т. 12 КТ/. Възможно е по отношение на един и същи служител или работник да са налице едновременно и двете основания за прекратяване на трудовото правоотношение, когато несъвместимостта е налице и в същото време работникът или служителят, не е изпълнил и задължението по чл. 126, т. 12 КТ. В заключение, мотивите на заповедта за уволнение и в двете хипотези могат да се изчерпят само с цитиране на съответната правна норма или само с възпроизвеждане на текста на съответния фактически състав. В тази хипотеза първоинстанционният съд не се е съобразил със задължителната за съдилищата практика на ВКС формирана по реда на чл. 290 ГПК. Като не е извършил задълбочен анализ на събраните по делото доказателства, не е възприел установените с тях факти и не е приложил относимите материални норми районният съд е постановил неправилно решение, поради което се иска решението да се отмени и да се постанови ново, с което да бъде отхвърлен иска. Претендират се разноси.

Подаден е писмен отговор на въззивната жалба, в който се поддържа, че тя е неоснователна. Така постановеното решение на Районен съд- гр. С. е правилно и законосъобразно, а изложените съображения в жалбата са неоснователни. Претендират се разноси.

В с.з. за въззивника се явява представител по пълномощие, който поддържа подадената жалба.

Въззиваемата не се явява. Постъпило е писмено становище от представител по пълномощие, с което се оспорва основателността на подадената жалба.

Въззивният съд намира въззивната жалба за допустима, отговаряща на изискванията на чл. 260 и чл. 261 от ГПК, същата е подадена в срок, от процесуално легитимиран субект, имащ интерес от обжалването, чрез постановилия атакувания акт съд.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК настоящата инстанция констатира, че обжалваното съдебно решение е валидно, и с оглед обхвата на обжалването – и допустимо.

При извършване на въззивния контрол за законосъобразност и правилност върху първоинстанционното решение, в рамките, поставени от въззивната жалба, настоящата инстанция, след преценка на събраните пред РС доказателства и тези пред настоящата инстанция, намира, че обжалваното решение е неправилно, поради което следва да бъде отменено.

Този състав счита, че формираната от първоинстанционния съд фактическа обстановка, така както е изложена в мотивите на решението, е пълна, правилна и кореспондираща с доказателствения материал, и с оглед разпоредбата на чл. 272 от ГПК, **ПРЕПРАЩА** своята към нея. Изградените въз основа на нея правни изводи не се споделят от настоящата инстанция.

С т.7 на чл. 330 ал. 2 от КТ е установено основание за уволнение на работника или служителя без предизвестие, което има ограничено субективно приложно поле. То се прилага само по отношение на работници и служители в държавната администрация и основанието е неизпълнение на задължението на служителя за уведомяване на работодателя, установено в чл.126 т.12 от КТ. Това задължение е за служителя, който се намира в йерархическа връзка на ръководство и контрол с лице в държавната администрация, което е роднина по права линия без ограничение или по сребрена линия, като това касае подчиненото лице, а не на лицето, на което то е подчинено и което по начало има по-високо положение в структурата. Така служителят в държавната администрация има трудовото задължение да информира работодателя за състоянието, в което се е оказало по чл. 107а ал.1 от КТ. Неизпълнението и на задължението е виновно, тъй като работникът или служителят знае или е длъжен да знае за несъвместимостта на трудовото му правоотношение с роднинската връзка и по принцип законът не установява срок за изпълнение на задължението, но по принципите на правото то трябва да се изпълни веднага. От друга страна т.8 създава основание за уволнение на служителя в държавната администрация при условията на чл.107а от КТ. Това основание за уволнение се състои в наличието на обективния факт на несъвместимости на работещия по трудово правоотношение в държавната администрация и е достатъчен само фактът на тези пречки.

В случая безспорно е установено, че ищцата е работела от 29.01.1999 г. в „Областно пътно управление“ С. на длъжност счетоводител, категория персонал - приложни специалисти, съгласно Трудов договор № 3/29.01.1999 г. Нейната сестра Б. С. работела от 04.03.1998 г. в ОПУ на длъжност: Контрол по решенията, категория - ПП. Съгласно Допълнително споразумение № РД - 10-36/22.11.2017 г. към Трудов Договор № 3/29.01.1999 г., ищцата приела нова длъжност - „Главен специалист“ в отдел „Административно обслужване“ в ОПУ С.. Б. С. С.- на длъжност"Финансов контролор" в качеството си на лице отговорно за човешките ресурси е:

Подготвяла е щатни разписания, трудови договори на новопостъпилите служители в ОПУ

гр.С., изготвяла е заповеди за освобождаване, изготвяла е справки за отработено време по присъствена форма, изготвяла е заповеди за отпуски и други документи свързани с движението на човешките ресурси, съгласно отчетите за свършена работа. Б. С. в качеството си на финансов контролор е трябвало да осъществи проверка по законосъобразност на изготвените ведомости, платежни нареждания и първични документи, чрез контролен лист- Приложение 9, за предварителен контрол преди извършване на плащане на разход на възнагражденията на наетите служители в ОПУ гр.С.. При проверка на този контролен лист, финансовия контролор проверява за законосъобразност, а тези документи физически се изработват от нея в качеството си на лице по човешки ресурси. Така Б. С. контролира и проверява самата себе си. В качеството си на финансов контролор тя трябва да проверява да изразява мнение за законосъобразност върху изготвените лично от нея и от сестра и документи, касаещи управлението на човешките ресурси а именно: щатни разписания, трудови договори на новопостъпилите служители в ОПУ гр.С., заповеди за освобождаване, справки за отработено време по присъствена форма, заповеди за отпуски и други документи свързани с движението на човешките ресурси.Трябва да проверява да изразява мнение за законосъобразност за изработените от сестра и С. С. С. на длъжност " Главен специалист" в отдел Административно обслужване ведомости, рекапитулации за заплати, платежни нареждания за превод на работните заплати на служителите в ОПУ гр.С..

За да уважи предявените претенции, районният съд приел, че в случая от доказателствата по делото, работодателят не установил към момента на уволнението ищцата да е била запозната с точната причина за прекратяване на трудовото правоотношение. Доколкото обаче се касае за особена хипотеза за прекратяване на трудово правоотношение то не може да бъде споделен подобен извод. В практиката си ВКС е приел, че законът не е дал разрешение на работодателя, включително и възможност за него да приложи временни мерки относно статута на трудово-правната връзка, като преценява инцидентен, временен, или условен характер на несъвместимостта за конкретния случай. Така законът не е дал и възможност несъвместимостта, разбрана като "йерархическа връзка на ръководство и контрол", да изключва случаите на временно създадо се в йерархията положение. Решаващ признак е правомощието по ръководство и контрол, а не срока на упражняването му. Щом несъвместимостта е поради йерархическата връзка с оглед семейно положение, този от роднините, който е на трудов договор в администрацията, следва да понесе прекратяването му от работодателя. Несъвместимостта следва да е налице в момента на издаване на заповедта за уволнение. Настъпили в следствие факти, които биха довели до извод за отпадане на несъвместимостта, нямат отношение към законосъобразността на уволнението по чл. 330, ал. 2, т. 8 от КТ, съответно не могат да дадат на съда основание за възстановяване на работа, щом несъвместимостта е съществувала към момента на прекратяване на трудовия договор. Нормата на чл. 330, ал. 2, т. 8 от КТ съдържа прекратително за трудово-правната връзка основание, същата е императивна и работодателят е длъжен да прекрати трудовия договор при наличие на обстоятелство по чл. 107а ал. 1 от КТ. Докато в общия случай прекратяването на трудово-правната връзка е

право, тук се касае за задължение. Налице е нетърпимост на трудовия договор и основание за безусловното му прекратяване включително тогава, когато обстоятелствата по чл. 107а ал. 1 КТ са настъпили в последствие, след неговото сключване. Това следва от ясното съдържание на чл. 126, т. 12 от КТ, която разпоредба задължава работника или служителя да уведоми работодателя си за несъвместимост с изпълняваната работа, когато по време на осъществяването ѝ възникне някое от основанията за недопустимост по чл. 107а ал. 1т. 1 КТ. Правната уредба дава приоритетна защита на публичния интерес.

Така и след като в случая служителят знае или е длъжен да знае за несъвместимостта на трудовото му правоотношение с роднинската връзка, то съображенията на районният съд не могат да бъдат споделени, което налага отмяна на постановените решения и вместо тях да се постанови ново, с което претенциите да бъдат отхвърлени.

Въззиваемата страна е претендирала разноски и такива следва да бъдат присъдени в размер на сумата от 750 лева представляваща заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса за пред тази инстанция, както и сумата от 2039 лева, представляваща адвокатско възнаграждение за пред първата инстанция и внесени депозити за вещи лица.

Ръководен от гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 673/05.09.2023г. по гр. дело № 20222230104621/2022г. и решение № 834/08.11.2023 г. на Районен съд С. изцяло като вместо това постановява:

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. С. С. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. С., ж.к. „Д.Г.“ бл.... против АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „М.“ № 3 чрез „ОБЛАСТНО ПЪТНО УПРАВЛЕНИЕ“ С. искове с правно основание чл. 344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ за отмяна на Заповед № 007-22-15-16/24.10.2022 г. на Директора на „Областно пътно управление“ - С. с която на осн. чл. 330, ал.2, т.8 от КТ е прекратено трудовото правоотношение и възстановяването на С. С. С. на заеманата преди уволнението длъжност“главен специалист“ в ОПУ – С. като НЕОСНОВАТЕЛНИ И НЕДОКАЗАНИ.

ОСЪЖДА С. С. С. с ЕГН *****, с постоянен адрес гр. С., ж.к. „Д.Г.“ бл.... да заплати на АГЕНЦИЯ „ПЪТНА ИНФРАСТРУКТУРА“ с ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „М.“ № 3 чрез „ОБЛАСТНО ПЪТНО УПРАВЛЕНИЕ“ С. сумата от 750 /седемстотин и петдесет/ лева представляваща заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса за пред тази инстанция, както и сумата от 2039 /две хиляди тридесет и девет/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение за пред първата инстанция и внесени депозити за вещи лица.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____